

M-am întors acasă...de acasă

M-am întors acasă...de acasă. De 13 ani încioace, viața mea e o succesiune de plecări și de întoarceri, de despărțiri și regăsiri, între care timpul parcă se scurge după reguli dictate de un singur cuvânt, printre cele mai scurte și, deopotrivă, cele mai cuprinzătoare cuvinte din limba română: DOR. Plec și mi-e dor...mă întorc și iar mi-e dor...de cineva, de ceva, de mine. Dacă a te dedubla înseamnă a te împărți în două, a căpăta, succesiv sau simultan, două stări, eu sunt într-o permanentă stare de dedublare. Și, cum cele două stări se întâmplă succesiv și nu simultan, din fericire, reușesc să evit să fac pe "italianca" atunci când sunt în România și pe "românca" atunci când sunt în Italia. Cu alte cuvinte, să fiu o continuă inadaptată. Nu mai plâng în aeroport atunci când plec și poate că par rece și insensibilă, când, de fapt, e doar o formă de autoapărare. Nu am învățat, încă, să nu-mi fie dor.

Întrebat ce simte, cu o zi înainte de a pleca din România, fiul meu, Matei, a sintetizat perfect starea lui de suflet: "Mă simt jumătate trist și jumătate fericit". Copiii au o capacitate extraordinară de a exprima concepte în modul cel mai simplu cu putință, de a trăi experiențe de viață complexe cu aparentă superficialitate sau, mai degrabă, "ușurătate".

Când era mai mic plângea mult în aeroport, la dus și la întors, iar eu ma simțeam vinovată că îmi supun copilul la emoții prea mari, mă temeam că va ajunge să urască România pentru că venirea la bunicii români presupunea să stea departe de tatăl lui, de ceilalți bunici, de prieteni, pentru câteva săptămâni, și să urască Italia pentru că a trăi aici presupunea să-și vadă numai de două ori pe an bunicii din România, rudele pe care le are acolo și prietenii pe care îi regăsește după un an. Nu s-a întâmplat nimic din ceea ce mă temeam eu că s-ar putea întâmpla, iar cele două spații geografice și afective conviețuiesc într-un perfect echilibru

în el.

Dacă îl întrebi ce reprezintă România pentru el o să-ți facă o înșiruire lungă de oameni, locuri, situații și întâmplări: bunicii pe care îi adoră, și cu care vopsește ouă de Paște, mătușa Alida pe care o ajută să înțeleagă misterele navigării pe internet și ale rețelelor de socializare, mătușa Lidia care îi face coronițe, prăjiturile lui preferate, și i le trimite cu trenul București-Bistrița, nenea Moldovan, vecinul nostru de 100 de ani cu care joacă șah și pe care îl ascultă fascinat când poveștește despre cei 4 ani trăiți în Siberia, ca prizonier de război, blocul bunicilor de pe *Odobescu 13*, cu octogenarii săi (a făcut într-o zi suma anilor și a ajuns la 2040 de ani): unchiul Valentin, unde îi place să meargă pentru că are o curte mare și o grădină roditoare, în care culege vișine, cireșse, mere, roșii, morcovi, cartofi, depinde de anotimp; Iris, cu care se joacă în curtea blocului "caccia al tesoro" (vânătoarea de comori) și face concurs de cântece, el în italiană, ea în germană; parcul din Bistrița, în care merge zilnic cu bicicleta să se joace cu Enri și Caterina și să salute veverițele, lecțiile de tenis de la stadion. România e și Darius, prietenul lui de la Cluj cu care se joacă în parc și merge la cinematograful să vadă filme în românește, Vali și Mia, care îl plimbă cu drag prin locuri frumoase și pe la oameni frumoși, cum ar fi prietenii lor de la Sălicea, unde ar rămâne o vară întreagă printre iepuri, căprițe, câini și alte animale și unde îi place să bea lapte de capră proaspăt și să mănânce ouă de prepeliță. România e Luca și Filip, verișorii lui de la București, pe care îi vede rar, dar rămân verișorii lui români. România e și Colibița, cu excursiile prin munți, culesul de plante medicinale, pescuitul cu prietenul Nic și tăiatul lemnului.

Când se întoarce în Italia e atât de plin de toate experiențele trăite, încât, pentru multă vreme, le poveștește prietenilor, cu bucurie, entuziasm și nostalgie, ce a făcut în România, scăpând, involuntar, și câte un

cuvânt în română. Prietenii îl ascultă uluiți și îi spun că e norocos. Dar el știe deja asta, chiar dacă uneori se simte “jumătate trist, jumătate fericit”.